

malet for hans Fødder" — som Billedet (Fig. 7) viser, er Beskrivelsen dog ikke helt nøjagtig — og paa Indersiden af den venstre Dør var malet en Fremstilling af Sagnet om Dragen i Isefjorden, der maatte vige, da den hellige Lucius' Hoved ombord paa et Skib blev ført fra Rom til Roskilde. Paa

Fig. 5. Højaltertavlens nordre Yderdør.

Maleri, paa Ydersiden, af Hertug Knud. Træsnit i Resens Atlas.

den nordre Side i Koret fandtes under et Pulpitur en Tavle, hvorpaa Knud Hertug var afmalet i Sølv Harnisk, med en rød Korkaabe om sig, og over hans Hoved stod med Guld-bogstaver: S. Canutus Dux et martyr. Paa den søndre Side var „en skøn, velforgylt Tavle, hvorpaa Jomfru Maria sidder afmalet med sin Søn paa Skødet. Paa samme Tavle ser man ogsaa en kronet Konge med sin Dronning, som begge sidder paa Knæ, med sammenlagte Hænder, hvilket menes at være Kong Christian den Anden og hans Dronning“ (Fig. 12).

Resen giver i sin Beskrivelse af Roskilde, fra Tiden omkring 1675, ogsaa en Del Meddelelser om Højkorets Indretning og bringer tilmed adskillige Træsnit af forskellige In-

ventarstykker¹⁴. Han siger, at Alteret i det første — det vil sige det østligste — Hvælvingsfag i Koret bar en latinsk Indskrift om, at det var „til Minde om Danernes ædelbaarne Dronning Margrete, dette Alters Stifterinde“, og at Altertavlen fordums var smykket med 12 gyldne Apostelstatuer „af

Fig. 6. Højaltertavlen nordre Yderdør.

Maleri, paa Indersiden, af Hellig Knud. Kobberstik i „Danske Vitruvius“.

Størrelse med en tre Aars Dreng“, som Erik af Pommern havde taget med sig. Fløjene var smykket med forskellige Billeder. Det ene forestillede Pave Lucius (afbildet i Træsnit og svarende til Fig. 7), det andet viste dels Lucius' Hals-hugning, dels Overførelsen af hans Relikvie til Roskilde (ligeledes afbildet i Træsnit, svarende til Fig. 8 og 11, men samlede under et Urne-Vaaben med Bispehue og Omskrift: Christus vincit), det tredie viste en Mand med Lanse i Haanden og „iført præstelig Dragt“ (afbildet Fig. 5), det fjerde og femte endelig to Mænd med Kroner paa Hovedet, efter Sigende Kong Holger og Kong Magnus (Fig. 9 og 10). I Koret fand-

tes endvidere, dog uden nærmere Stedsangivelse, et Billede af Jomfru Maria, kronet som Himmeldronning, med Indskriften: *O quam speciosa es in deliciis tuis sancta Dei genetrix* (O, hvor skøn er du i dine Glæder, du Guds hellige Moder).

En haandskreven Fortegnelse over Gravskrifter tilligemed hvad andet mærkværdigt, der fandtes i Roskilde Domkirke¹⁵, skildrer ogsaa Kirken før Omdannelsen og maa være affattet i Tiden mellem 1678 og 1689. I det gamle Kor stod en gammel Munke Altertavle med dobbelte Døre for, to paa hver Side. I Tavlen (d. v. s. Midterskabet) var der mange Skillerum, i hvilke der sagdes at have været Figurer af Sølv forestillende de tolv Apostle, men de skulde være bortkomne i Erik af Pommerns Tid. Paa Tavlens Bagside stod imidlertid malet Aarstallet 1498, der sikkert er Aaret for dens Udførelse, og det udelukker derfor, som Henry Petersen¹⁶ har fremhævet, Muligheden for, at i hvert Fald den sidste Del af Traditionen kan være rigtig. Paa den yderste Dør ved den nordre Side var malet „S. Canutus Dux et S. Canutus Martyr (S. Knud Hertug og S. Knud Martyr), og indvendig paa samme Dør Pave Lucius, „hvilken ligesom tilbedes af to Munke“ (d. v. s. Fig. 7), og omkring hans Hoved stod med forgyldte Bogstaver: *Sancte Luci ora pro nobis* (Hellige Lucius! Bed for os). Neden paa Døren stod en latinsk Indskrift, men da den ikke er fuldstændigt bevaret i Afskriften og der ikke gives nogen Beskrivelse af Billedet, kan det kun blive en Formodning, naar man antager, at Fremstillingen har været Pave Lucius' Henrettelse og at Indskriften har været den hertil svarende: (*Decollatio*) *Sancti Lucii Papæ et Martyris*. Udenpaa den inderste Dør mod Nord var afbildet Trefoldigheden med Overskriften: *Miserere mei Deus* (Gud! Forbarm dig over mig) og Underskriften: „*Sancta Trinitas unus Deus miserere nobis*“ (Hellige Trefoldighed, én Gud! Forbarm dig over os). Udenpaa den yderste Dør mod Syd var to Personer afmalede, efter Underskrifterne „S. Olivarus“ og „S. Magnus“ (Fig. 9 og 10), og paa Indersiden af samme Dør Fortællingen om Troldens Forjagelse fra Isefjorden, med Underskriften: „*Miraculum de translatione Capitis S. Lucii*“ („Miraklet ved Overførelsen af S. Lucius' Hoved“). Udenpaa den inderste Dør var malet en Jomfru „i en Bruds Lignelse med

langt udslaget rødt Haar", som krones af Trefoldigheden, altsaa en Fremstilling af Jomfru Marias Kroning som Himmeldronning, og med Underskriften: „O quam speciosa es in deliciis tuis sancta Dei genetrix". Dette Billede er ikke

Fig. 7. Højaltertavlsens nordre Inderdør.

Maleri, paa Indersiden, af Pave Lucius. Kobberstik i „Danske Vitruvius“.

aftegnet og heller ikke er den Udsmykning, som har været paa Indersiden af den inderste Dør mod Syd, omtalt her.

Ved hver Side af det gamle Højalter hang paa Muren i Jernlænker et stort Billede med seks Vinger, fyldte med malede Øjne, og med Underskrifterne: „Sanct. Seraphim" og „Sanct. Cherubim“.

Foruden Højalteret var der to smaa Altre i Højkoret. Det ene var bygget op til Muren ved den søndre Side og var smykket med en Altertavle, hvorpaa der var malet en Maria Himmelkroning med Underskriften: „Christus vincit ..." („Kristus sejrer ..."). Det andet Alter, som stod ved den nordre Side, og som havde været Dronning Margretes Alter,

havde ligeledes en Tavle med en Maria Himmelkroning, men paa denne var ogsaa et Billede af Dronningen, knælende, med sammenlagte Hænder og med en Guldkrone paa Hovedet. Den latinske Underskrift meldte, at Tavlen var „til Minde om Danernes ædelbaarne Dronning Margrete, dette Alters Stifterinde“.

Beskrivelsen fortsætter derefter med en Gennemgang af Gravminderne i det gamle Kor, hvoriblandt nævnes Biskop Niels Jepsen Ulfelds Messingplade, og slutter med, at der over Skillerummet mellem det inderste og det yderste Kor hang et Krucifiks under Hvælvingen. Paa den højre Side af dette stod et stort Billede trædende paa en Slange, paa den venstre „en, som træder paa en Mands Aksel“, og under alt dette var der en Bjælke med Indskriften: „Ecce pro te morior fili mi, præbe mihi cor tuum Prov. XXIII.“ („Se, jeg dør for dig, min Søn, giv mig dit Hjerte. Ordsprog 23.“)

Ved Højkorets Omdannelse i 1689 til Hjemsted for Kongegravene viste man den Pietet overfor de gamle Stykker, som i den Anledning maatte fjernes, at man dog bevarede dem og lod dem faa Plads i Vor Frue Kapel. Her var i Forvejen Fonten blevet henflyttet, da man i 1680 indrettede dens gamle Sted i Kirkens Vestparti til Gravkapel for Adelsslægten Hahn.

Provst Hans Buch har i sit utrykte Værk om Domkirken¹⁷ fra 1734 givet en Oversigt over Sagerne, da de fandtes i Vor Frue Kapel eller Fontens Kapel. Højt oppe paa Væggen, over Indgangen til Kirken, hang en Trætavle med Pave Lucius, og i hvert af Kapellets fire Hjørner, men noget lavere, fire tilsvarende Tavler, som hver viste fire „Positurer“, nemlig den nordøstre: S. Philipus, S. Jacobus min., S. Matthias og S. Jacobus major; den sydøstre: S. Paulus, S. Petrus, S. Stephanus og S. Trinitas; den sydvestre: S. Johannes Bapt., S. Laurentius, S. Johannes og S. Andreas; den nordvestre: S. Bartolomeus, S. Mattheus, S. Simon og S. Judas. Hver af disse præsenteres siddende og med sit Insignium hos sig. Før de blev flyttede herind, var de sat sammen i en Rad, og Pave Lucius midt imellem, midt over, hvor Kordøren nu er, paa et Pulpitur, hvor Disciplene samledes for at betjene Sangen. Desuden var der i Kapellet fire Tavler, indflyttede fra Koret, da

det blev forandret og de gamle Altre blev bortflyttede. De to hang paa Sydveggen, paa hver Side af Vinduet, og var lige store, begge med stærk Forgyltning. Den ene viste Jomfru Maria med Barnet, den anden: Gud Fader og Gud Søn,

Fig. 8. Højaltertavlsens nordre Inderdør.
Maleri, paa Ydersiden, af Pave Lucius' Martyrdød.
Kobberstik i „Danske Vitruvius“.

der kronede den mellem dem knælende Jomfru Maria (som Himmeldronning); desuden var der en knælende, kronet Figur, hvorunder der stod en latinsk Underskrift: *Memoria nobilissimæ Danorum reginæ Margaretæ hujus altaris fundatricis*. Den tredie Tavle, som hang paa Vestveggen og som havde været et Stykke af den gamle Altertavle, havde to Afdelinger, i den ene saas Pave Lucius' Halshugning med Underskriften: *Decollatio S. Luci Papæ et Martyris*, i den anden Lucius' Relikvie fordriver Trolden fra Isefjorden, med Underskriften: *Translatio capitis S. Luci Papæ et Martyris*. Den fjerde Tavle, som hang paa Nordveggen, var kun lille og

viste en Person, der kronedes af Treenigheden. Ligesom den foregaaende havde den Overskriften: Christus vincit. Hvor den havde hørt hjemme, kunde ikke siges, men det bemærkedes, at den samme Fremstilling fandtes malet paa Hvælvingens Østkappe. Paa Østvæggen hang Tavlen med Maleriet

Fig. 9. Højaltertavlen's søndre Yderdør.

Maleri, paa Ydersiden, af Kong Olivarius. Træsnit i Resens Atlas.

af Hertug Knud og paa Vestvæggen en lille Trætavle med Erasmus af Rotterdams Billede og Navn. En Indskrift meldte paa Latin: „Erasmus af Rotterdam, den uforligneligt Lærdes uforlignelige Værker er her samlet til almindelig Nytte for de Videlystne og anbragt herved for af Mag. Hans Laurits-søn, Kannik ved denne Kirke, som ogsaa sammenskrev dette Decasticon i Taknemlighed 1551.“

Men hverken Indskriften eller de Skrifter, som den omtalte, fandtes mere i Kapellet. Foruden en Række Ligsten, hvis Indskrifter gengives, men som her maa udelades, nævner Provsten, at der paa Østvæggen hang et udskaaret og forgyldt Epitafium med Maleri af Christopher Knoff, der som

Kantor ved Domkapitlet var forlenet med dette Kapel. Og ved samme Væg var „heftet en stor Plade i Lignelse efter en stor Ligsten, af bedste Metal ..., paa hvilken var udgraven Biskop Niels i fuldkommen Habit“. Denne Plade havde tidligere ligget som en Ligsten, dog et Par Haandsbredder fra

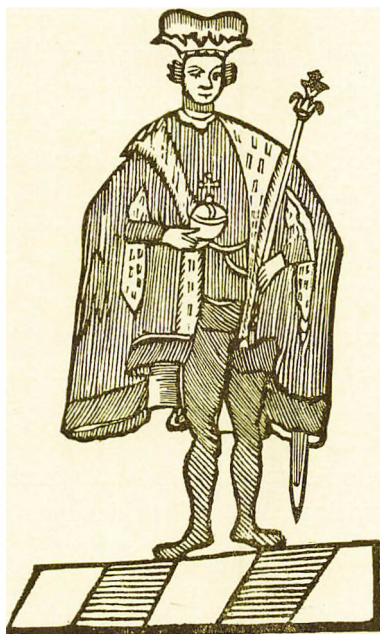

Fig. 10. Højaltertavlens søndre Yderdør.

Maleri, paa Indersiden, af Kong Magnus. Træsnit i Resens Atlas.

Jorden, over Bispens Gravsted. Endelig var der Døbefonten, „støbt af skøn Malm, hvilket Lyden giver tilkende“, og ovenover den hang i en Jernlænke med forgyldte Knapper et støbt Dæksel, omkring hvilket der var at læse: „Quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte Ipsius baptizati sumus“ (Vi, saa mange som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans Død; Rom. 6,3). Ved Omtalen af Birgitte Kapellets Indretning siges det, at der her fra Koret var indflyttet „adskillige Stykker af det gamle Alters Flage, item et Crucifix af Træ, som har hængt i en Jernlænke fra Kirkens Hvælving for ved Alteret og støttet underneden paa en Bjælke, item to

Efterlignelser af Johannes og Maria, som har staaet under Korset, nok to Seraphim, som har staaet ved Alteret“.

I sit store Værk „Den Danske Vitruvius“ bringer Thurah¹⁸ under Omtalen af Roskilde Domkirke ogsaa en Del Efterretninger — ledsaget af Kobberstik — om „de gamle Malerier og mærkværdige Stykker, som Tid efter anden var blevene hensat i Forvaring i Fontens Kapel“. Blandt andet siger han, at her fandtes den før omtalte Tavle med Maleriet af Hellig Knud (Fig. 6); „hans Skæg og Haar ere mørkebrune, hans Harnisk er forgyldt, Køllerten brunagtig, Kaardefæstet sort og Knappen derpaa forgyldt, og over ham læstes disse Ord: S. Canutus, Dux & Martyr“. Endvidere „tvende Stykker tæt ved hinanden, som ere en Rest af en gammel Altertavle“ (Fig. 8 og 11), hvis Fremstillinger udførligt forklares; Pave Lucius' Billede „över og över forgyldt“, der havde været anbragt blandt Apostlene og Evangelisterne nærmest ved Vor Herre Kristus over den gamle Kordør, alle med rig Forgyldning udzirede; Erasmi Roterodami Portræt, malet med Oliefarve, omtrent en Alen i Kvadrat; og endelig Messinggravpladen, der ved Korets Forandring var bleven henbragt i dette Kapel til videre Forvaring. Derimod var den gamle Altertavle-Dør med Maleri af Pave Lucius, som gengives i Stik efter Resen (Fig. 7), ikke mere til at finde i Kirken, ligesom den forgyldte Tavle med Jomfru Maria, der ogsaa gengives efter Resen (Fig. 12), „nu af Alderdom er bleven saa fortæret og ukendelig, at jeg ved Eftersyn ej har kunnet se eller kende disse to forbemeldte kongelige Personer“. Ogsaa de to andre kongelige Personer, der afbildes efter Resen (Fig. 9 og 10), var ikke mere til at finde i Kirken. Messingpladen omtaler han kun kort og giver intet Billede af den, men et Held er det da, at Arkivtegneren Søren Abildgaard i 1764 ved sit Ophold i Domkirken tog sig paa at aftegne den¹⁹. Havde vi ene været henvist til det kummerlige Træsnit i Resens Atlas, vilde vi have været ganske ude af Stand til at dømme om Pladens kunstneriske Udsmykning, men ved Hjælp af Abildgaards meget omhyggelige Tegning kan vi dog nu faa en Forestilling om Arbejdets rige og overdaadige Karakter (Fig. 13).

Tilbage staar Spørgsmaalet om, hvem der har Ansvar for, at denne Auktion blev afholdt, eller rettere for, at de

Stykker, som virkelig fortjente at bevares, kom til at dele Skæbne med det ubrugelige Inventar. Desværre viser det sig nemlig, at man meget vel var klar over, at netop de Genstande, Eftertiden mest beklager Tabet af, havde antikvarisk Værdi. Den Undskyldning for Myndighederne, at de hand-

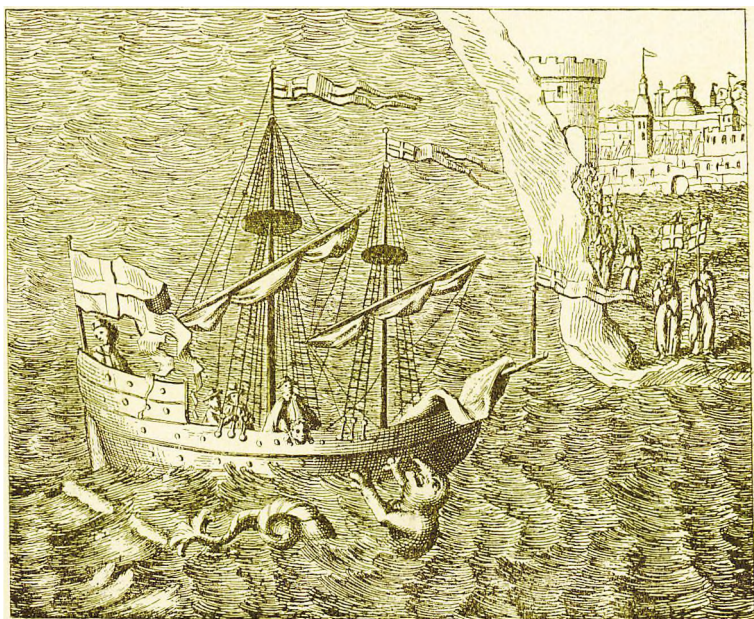

Fig. 11. Højaltertavlenes søndre Inderdør.

Maleri, paa Indersiden, af Overførelsen af Pave Lucius' Relikvie.

Trolden i Isefjord fordrives. Kobberstik i „Danske Vitruvius“.

lede af Uvidenhed, fordi Sansen for Fortidsmindernes Værdi og Bevaring ikke var vakt endnu, kan derfor ikke komme dem til Gode. Et personligt Modsætningsforhold mellem Domkirkens forskellige Foresatte førte til den skandaløse Afgørelse og, som vi skal se, kan der ikke være Tvivl om, paa hvilken Side Skylden for den ligger.

I Foraaret 1804 var examinatus juris Willads Mathias Bing blevet beskikket af Kongen til at være Stiftsskriver og Forvalter ved Roskilde Domkirke²⁰, men meget snart kom der Uoverensstemmelser mellem ham og Domkirkens Inspektion. Den bestod paa denne Tid alene af Byens Magistrat — Borg-

mester Peter Friis, Raadmand Friderich Hansen og Raadmand Jørgen Müller —, idet Embedet som Domprovst var ledigt og først den 16. Juni 1804 blev besat med Sognepræst J. M. Hertz²¹. Bing ønskede at faa sin egen Nøgle til Domkirken, men Inspektionen afslog at anbefale Sagen overfor Stiftsøvrigheden; han vilde have et nyt Segl, men Inspektionen sagde, at det var ikke nødvendigt, idet de Sager, der skulde forsegles, var saadanne, hvor han optraadte i Forening med Inspektionen, og den havde i Forvejen sit Segl; i andre Tilfælde, ved de løbende dagligdags Forretninger, maatte han — som hans Formænd havde gjort det — kunne bruge sit eget personlige Segl. Bing prøvede paa sin Side at gøre Gen-gæld ved ogsaa strengt at holde paa Formalia — Anskaffelsen af nogle Haandklæder m. m. til Domkirken gjorde han saaledes til en vidtløftig Sag —, men i den Henseende kunde han dog ikke hamle op med Inspektionen²².

En ganske karakteristisk Episode forefaldt i 1805. Domkirkens Gaardfæstere paa Ourø havde klaget over, at den Byggehjælp, der var tilstaaet dem til Udflytningen, var for lavt ansat, og Bing fandt, efter at han havde undersøgt Sagen, at Klagen var begrundet. I Stedet for nu at indsende Sagen paa reglementeret Vis til Stiftsøvrigheden, der saa vilde sende den tilbage til Roskilde for at æske Inspektionens Mening, atter modtage den og saa først kunne svare, mente Bing, at det vilde „befordre Sagernes hurtigste Gang og være til Lettelse for Stiftsøvrigheden, om Domkirkens Inspektion ved Indsendelsen af Bøndernes Ansøgning vilde meddele sin Betænkning“. Han sendte altsaa Sagen til Kirkens Inspektør, men fik den tilbage med en Udtalelse om, at de ikke vilde afgive nogen Erklæring, før den blev dem affordret. Med dette Svar som Bilag lod Bing nu Sagen gaa den sædvanlige Vej, og den vendte da tilbage til Inspektionens Erklæring. I et udførligt Indlæg svarede de meget overlegent, „at Hr. Bing har gjort dette i den bedste Mening af Verden, tvivle vi intet Øjeblik paa. Imidlertid kunne vi dog ikke undlade at ønske ham for Fremtiden lidt mere Sindighed i sin Fremgangsmaade og især lidt mere Indsigt og Dømmekraft i sit Embede“. „Skulde nogen over, under eller ved Siden af os føle Kald til at være en ufofnærmet Almues djærve Talsmand, da

maa vi overlade en Saadan ene denne Post, som den vi hverken ønsker eller kan beklæde.“ Efter saa at have gennemgaaet Bøndernes Klage, endte Inspektionen med at udtale Ønsket om at erfare, hvorvidt Stiftsøvrigheden bifaldt „dens heri viste og med Tingenes sædvanlige Gang cverensstem-

Fig. 12. Altertavle fra Højkorets søndre Sidealter.
Maleri af Jomfru Maria med Barnet. Det knælende Kongepar
skal være Kristian II og hans Dronning.
Kobberstik i „Danske Vitruvius“.

mende Forhold“ eller ej, men især bad den om, at Bing maatte faa en Instruks, „hvilken han synes ikke vel at kunne være foruden“²³.

En Række andre Sager gav Anledning til lige saa skarpe Udtalelser og til, hvor der var Mulighed derfor, at Parterne indtog hinanden modsatte Standpunkter. I Almindelighed var Bing nok den tabende og maatte være det — hans Mangel paa Respekt for Formerne var jo et Brud paa al kontormæssig Tradition, og den fik derfor heller ikke Støtte fra oven. Desværre medførte dette Modsætningsforhold ogsaa, at hans

Forslag om at bevare nogle af de udsatte Inventarstykker fik en krank Skæbne.

Kort Tid efter, at han havde tiltraadt sit Embede, indsendte han den 16. August 1804 følgende Promemoria²⁰ til Stiftsøvrigheden (Biskop Balle og Stiftamtmand Fr. Hauch):

„Den gamle Mur, som i mange Tider har staaet paa Graabrødre Kirkegaard og er en Levning fra et nedbrudt Kloster, er ej alene til Vanzir for Kirkegaarden og Roskilde By, men (kan) endog ved en rasende Storm befrygtes at efterlade skadelige Følger paa Forbigaaende. Jeg ser mig derfor beføjet underdanigst at indstille: om denne Mur ikke ved en offentlig Auktion kan bortsælges til Nedbrydelse og Bortførsel, og Indtægten anvendes til Kirkegaardens Ringmur og øvrige Forbedring. Ligesaa indstilles, om de paa den i Roskilde Domkirkes saakaldede Riddersal opbevarede gamle Krucifikser, som ikke er til nogen Nytte, eller som gamle Oldsager bør gemmes, kunde bortsælges ved offentlig Auktion og Indtægten beregnes Kirkekassen til Indtægt.“

Kirkeinspektionen, der fik Sagen forelagt, svarede den 29. November 1804 herpaa²⁰:

„Om den gamle Mur, der staar ved Graabrødre Kirkegaard, er en Levning af en Klosterbygning, er uvist, da den ligesaavel kunde være en Levning af en Kirkebygning; hvilken Del den nu er, kan være lige meget, men vist er det, at denne Levning eller Mur udviser, at Byen forhen har været, hvad den nu ikke er. At lade denne Mur nedbryde var uden Nytte, da de faa Materialier, der findes i samme, vilde være ganske ubrugelige, derimod hegner nu denne Mur for Kirkegaarden paa det Sted, den staar, og skulde den endog nogensinde nedfalde, kunde derved formedelst dens Ubetydelighed aldrig befrygtes nogen Skade, saa meget mere som denne Mur er staaende meget langt fra alle Steder, hvor nogen kan have lovlig Gang og Ærinde.

Hvad derimod de i Kirken værende og befindende gamle ubrugelige Ting angaar, da var det rigtig nok bedst at bortsælge sligt ved offentlig Auktion, dog at derover først maatte gøres en Opskrift, førend Auktionen blev bevilget, alt for at se hvori det sælgende bestod.“

I Overensstemmelse med denne Erklæring, der i sin Indledning giver en karakteristisk Prøve paa Inspektionens umotiverede Modsigelseslyst, svarede Stiftsøvrigheden⁷ under den 18. December 1804 Bing, at Muren ved Graabrødre Kirkegaard, „denne Levning fra Oldtiden, henstaar uberørt“,

Fig. 13. Gravplade af Messing
 over Biskop Niels Jepsen Ulfeld, død 1395.
 Tegning af Søren Abildgaard 1764.

men „hvad de omskrevne gamle Materialier i Domkirken angaar, da ønskede vi at erholde ved Lejlighed en Opskrift over de Ting, som attraas bortsolgt“.

Den 13. August 1805 indsendte Bing derfor en Promemoria til Stiftsøvrigheden om de gamle Materialier i Ridder-salen, og den 27. August gik Sagen videre til Inspektionen²⁴. Den afæskede Stiftsskriveren en Udtalelse, og den 29. November 1805 svarede han:

„Den afholdte Licitations Forretning over Kirkens Reparationer, som i Dag først fra Byskriveren er mig overleveret, saavel som en af mig optaget Fortegnelse over de Ting, som ved Auktion ønskes bortsolgt, har jeg den Ære D'Herrer Domkirkens Inspektører at fremsende indesluttet, med tjenstlig Formening at i Hensigt til visse Poster, der skal sælges, forekommer det mig, efter nærmere Overvejelse, rigtigst, ej at sælge den store Messing Plade Nr. 3, efterdi det er en Inskriptionstavle m. m., men derimod at den burde rengøres og indmures paa et passende Sted i Kirken, ligesom af Træfigurerne de fire Stykker ægyptiske Billeder at rengøres, istandsættes og blive staaende, hvor de nu staar, endelig de tvende Portrætter, Nr. 21 og 22, ogsaa bør opslaas paa et belejligt Sted i Kirken.“

Dette Forslag, som vilde have reddet Niels Jepsen Ulfelds Gravplade, blev imidlertid ikke støttet af Kirkens Inspektion, da den under 12. December 1805 svarede Stiftsøvrigheden²⁵:

„Ved at fremsende herhos en af Stiftsskriver Bing paa Grund af den høje Øvrigheds Ordre til Inspektionen af 27. August d. A. forfattet Fortegnelse over adskillige gamle Materialier m. m. Domkirken tilhørende, tilligemed Hr. Stiftsskriverens Brev af 29. f. M., som tildels angaar samme Fortegnelse, maa vi underdanig andrage, at den i Stiftsskriverens Brev omtalte Messingplade Nr. 3 indeholder en Gravskrift henhørende til en gammel Begravelse, som ved det nye kongelige Kapels Opførelse er forstyrret, saa at Pladen ikke nu kan med Grund anbringes noget Sted i Kirken, og da de fire Stykker saakaldte ægyptiske Billeder /: fire kolossalske Cheruber :/ under Nr. 13 tilligemed de tvende Portrætter, om de end fortjente Bekostningen paa at afpudses og opmales, dog lige saa lidet kunde finde noget passende Sted i Kirken, saa tager vi ikke i Betænkning at indstille: at det hele i Fortegnelsen indbefattede maa ved Auktion bortsælges.“

Med den fejlagtige Oplysning, at Gravpladen var hjemløs i Kirken — skønt den i Virkeligheden kunde have været ført tilbage til sit oprindelige Sted i Sct. Laurentii Kapel, som Biskop Niels havde ladet opføre, og under alle Omstændigheder med Lethed kunde have fundet Plads andetsteds, — fældede